

digt alibi, hvad også nedbrydelsen af den palæstinensiske infrastruktur gør.

Også den israelske regering må vise tilbageholdenhed. Ellers vil voldens onde cirkel fortsætte ukontrolleret til glæde for ingen og til skade for alle.

Det er ofte sagt, at der påhviler den stærkeste part i konflikten et særligt ansvar, og det er jeg også overbevist om at Israel er indstillet på at tage, hvis betingelserne er til stede.

Israel er det eneste demokratiske land i en region, der ikke just er forvænt med frie valg, demokratiske styreformere og åben meningsdannelse. Derfor er Det Konservative Folkeparti også tilfreds med, at vi i dag får mulighed for at henvise til bl.a. Mitchellrapportens anbefalinger og de resolutioner fra FN's Sikkerhedsråd, der forudsætter, at en ny palæstinensisk statsdannelse skal hvile på et demokratisk grundlag.

Kl. 14.30

Samtidig må Israel erkende, at bosættelsespolitikken skal ændres. Hvis der skal skabes et grundlag for reelle fredsforhandlinger på ny, må der ske en fastfrysning. Der må etableres en gensidig tillid mellem parterne, så der kan skabes et forhandlingsklima, der kan bane vej for en varig løsning, der jo som bekendt også må indebære en afklaring af Jerusalems og bosættelsernes fremtidige status.

Vi håber derfor, at parterne i første omgang kan blive enige om at lade en international overvågningsenhed få adgang til området, men det er naturligvis en forudsætning for en sådan overvågningsmekanismes muligheder for at fungere, at både Israel og den palæstinensiske myndighed accepterer initiativet.

Regeringens melding om, at man vil fortsætte bistanden til Vestbredden og Gaza, er vi tilfredse med. Men Det Konservative Folkeparti er også enig i, at der er behov for at målrette bistanden i større udstrækning mod de menige palæstinensere, således at fattigdomsbekæmpelse kommer mere i fokus. Vi kan også støtte ideen om en donorkonference, der bl.a. må se på, hvorledes man kan sikre, at bistandsmidlerne i fremtiden bliver anvendt mere effektivt og målrettet.

De seneste måneders ødelæggende optræning af konflikten har øget behovet for udenlandsk økonomisk bistand i lyset af den stærkt svækkede palæstinensiske økonomiske situation. Også her må der ske en skærpet prioritering af den måde, hvorpå midlerne anvendes, ligesom den løbende kontrol må øges.

Det Konservative Folkeparti støtter det forslag til vedtagelse, som vi selv er medforlagsstillere til.

Holger K. Nielsen (SF):

Den konflikt, vi nu har oplevet siden den 20. september 2000, Al-Aqsa-intifadaen, bliver stadig mere tragisk, og den har jo udviklet sig til en rejse direkte mod afgrunden. Der er tilsyneladende ingen returbillet. Der er en djævelsk logik i konflikten: Aktioner fra den ene part medfører gengældelsesaktioner fra den anden part, som igen medfører gengældelse fra den første part osv., osv.

Lad os sige det så klart, som det kan siges: Terrorhandlinger og terrorisme, hvor uskyldige civile bliver ofre i en konflikt, kan under ingen omstændigheder accepteres. Og det er ligegyldigt, hvor de finder sted i verden, og hvem der står bag dem – det være sig palæstinensiske selvmordsbombemænd, som mejer et selskab ned, eller et israelsk militær, der lader civile undgælde i det, der bedst kan karakteriseres som statsterrorisme.

Terrorisme og terrorhandlinger må vi tage afstand fra, ligegyldigt hvem det er, og hvor det foregår.

Lad os sige det lige så klart til en indledning: Staten Israel har ret til at eksistere bag sikre grænser, og ligesom andre stater har den ret til at tage forholdsregler, som gør dette muligt. Man kan diskutere den måde, staten Israel blev oprettet på – den debat deltager vi gerne i – og de etniske udrensninger, der var en konsekvens af oprettelsen af staten Israel, det flygtningeproblem, der blev skabt, men det ændrer ikke ved, at staten Israel eksisterer, og at den israelske befolkning naturligvis har ret til at leve et liv i tryghed, ligesom andre befolkninger har.

Men så skal det også siges, at sådan som vi ser det, er det Israel, der bærer hovedansvaret for, at situationen er optrappet og er kommet helt ud af kontrol.

Det er, som om man ofte glemmer, at det jo var Sharon, der med sin vandring på Tempelbjerget den 20. september var den direkte årsag til, at det her startede. Fra Sharons side var det en kynisk aktion, der udelukkende havde til formål at hjælpe ham i valgkampen mod Barak. Sharon havde brug for en konflikt med palæstinenserne, den konflikt fik han, ved at han blev den gnist, der antændte bålet den 20. september. Og desværre fik han jo ret i, at konflikten hjalp ham i valgkampen.